

Nhà cấp 4, vách tường loang lổ từ khuya rồi, chả sao hết. Mái tôn dĩ nhiên lỗ chỗ lỗ thủng, tệ hại & phiền phức gấp ngàn lần vách tường. Có căn nhà để trú ngụ, chả phải trả tiền thuê mướn gì hết, chủ nhà cho ở không. Nghĩa là chủ nhà ở cái nhà khác, cái nhà này có ai mua thì bán, ấy tuy nhiên chả có treo biển Nhà Bán gì hết.

Liên đứng dưới mấy nhánh cây mận, nó trở nên dễ cảm một chút, cái cây mận cọc cằn ấy. Cái túi xách khá lớn, màu mè, in chữ to tổ bố: CHAMPION - Sports, treo ở mẫu cây thấp dưới, cái mẫu cùi cụt, cứng nhẵn như đá cuội. "Liên đi xe Honda ôm tới, rồi xuống xe ở đầu đường. Có cây mận này làm dấu, vậy mà anh Đăng không nhớ để dặn em. May mà số nhà cũng dễ tìm, không có xuêc xiêc gì hết". Nhà ở mặt tiền đường phố, xuêc xiêc mẹ gì. Tôi buồn chút đỉnh khi cho cô gái biết tên mình là Đăng. Tên khai sinh của tôi chả có âm hưởng hay ho như vậy, tôi dành cái tên tự đặt để xưng với vài người, vài người ấy lẽ ra không có cô gái này, tôi quên khuấy điều đó. Liên, tôi chả nhớ quen biết cô gái này ở đâu, nhưng đúng là tôi ghi địa chỉ nơi tôi ở cho Liên, "Anh Đăng ở đây", mẹ kiếp.

Vào trong căn nhà, Liên đứng sững. Liên ngạc nhiên? Bởi vì nghèo nàn bỏ mẹ: chả có cái quái gì đáng giá, chả có mẹ gì hết trong căn nhà. Nghĩa là có mỗi cái giường sắt nhà binh. Nếu cần kể thêm: 3 cái rương (hòm) gỗ bọc viền sắt, cái lớn nhất ở cuối cùng, cái nhỏ nhất làm mặt bàn để muốn viết gì thì viết (cái việc viết, thực chất là chủ yếu, thường xuyên nhường chỗ cho bình trà của H tặng: cái bình trà chồng y khuôn lên cái tách có bầu chứa y khuôn, dung tích cái tách bằng 3/4 dung tích cái bình). Trên mặt cái rương (bàn) còn trưng bày cái khung có lồng ảnh ông Charlot cầm cây gậy, ngồi co ro chờ bạn (sẽ cùng đi tìm vàng). 3 cái rương (tiếng miền Bắc sinh quán của tôi gọi là hòm, ghê bỏ mẹ: cái quan tài) khiến tôi nhớ ơn cha như núi Thái Sơn. Có một thuở ông làm thông ngôn cho quân đội Liên Hiệp Pháp trong cuộc chiến ở Đông Dương. Vietnam, tragédie indochinoise.

Có một cái khung ảnh không có ảnh nào hết, để bên cạnh chồng rương. "Anh Đăng mua khung hình, định lồng ảnh ai vậy?" Nhà trống trải bỏ mẹ, tôi sẽ lồng ảnh chàng diễn viên điện ảnh James Dean đẹp trai & cô đơn & yếu mệnh, treo lên tường cho tôi-không-còn-cô-độc-thanh-tâm-tuyền. Tôi nói: "Để lồng gương mặt xinh đẹp của Liên đấy!" Nghe tình bỏ mẹ, vậy mà Liên chả biểu lộ cảm xúc gì trên gương mặt đẹp, ứng hồng nhục cảm rất tình lẻ cao nguyên. Hóa ra là Bảo Lộc mà tôi chỉ thích gọi là B'lao. Tôi là khách uống thường trực

mỗi khi tôi tới B'lao, nhà hàng có thứ hạng hiện đại, đông khách tại thị xã, Liên từng là phục vụ viên. Liên biết tán chuyện nhảm nhí, đặc biệt thân hình xéch-xi với quần xì-líp nổi gân lơ lửng ngang đôi mông, nói chuyện thế nào hóa ra Liên có người di ruột ở Sài Gòn, là vợ người bạn của tôi. Và Liên có quen biết một chàng thành đạt bỏ mẹ, làm công việc xuất bản, ấn loát sách báo ở Sài Gòn nữa. Chàng này dù tôi chả ưa, phải thú thật cũng là bạn tôi.

Tôi xách cái túi to tổ mẹ của nhà vô địch xéch-xi đang đặt chơ vơ trên sàn nhà, để ở phía chân cái giường sắt nhà binh. "Liên tới đây ngồi. Nếu định ở lại Sài Gòn ít bữa, Liên cứ ở đây. Cái giường này dành cho Liên ngủ đấy". Tôi nào có thể nói thêm: còn cái giường nào dành cho tôi ngủ? Vậy mà Liên chả thắc mắc gì ráo trọi. Liên đặt đôi mông tuyệt diệu xuống cái giường sắt, nó lún xuống hơi nhiều, rồi nó trồi lên chút đỉnh. Liên mở phéc-mơ-tuya cái túi xách nhà vô địch, lục tìm gì trong đó. "Anh Đăng chọn giúp em tấm ảnh nào đẹp nhất, mai mốt em mua cái khung để lồng". Hóa ra cô nàng cũng như một ngàn có dư cô gái khác ở Hà Nội & Sài Gòn, ưa tuyển lựa ảnh tài tử Hàn Quốc & Hồng-kông để ngắm nhìn. Hóa ra không phải. Toàn ảnh Liên khỏa thân. Liên Liên Liên những Liên và Liên. Tôi phải thú thật: tôi là thằng cha bạo mồm bạo miệng, nói thì nhiều mà làm chả bao nhiêu. Tôi vừa xem vừa run, dĩ nhiên, vì tôi xúc động bỏ mẹ. "Dượng Thạch chụp cho em đấy, nom được không anh Đăng?" Cái tiếng "nom", nghĩa là ngó, là nhìn, là trông, cái tiếng nhà quê Bắc Việt ấy làm tục thêm những tấm hình trần đầy tính khiêu dâm. Tôi biết chắc mẩm 100%, Thạch, người dượng của Liên, đã làm đạo diễn cho nữ minh tinh màn bạc các tư thế nằm ngửa nằm nghiêng, sao cho đạt hiệu quả diễn xuất cao nhất. Thạch luôn tự hào mình là nghệ sĩ nhiếp ảnh kỳ tài, chả thèm dự thi, chứ dự thi ảnh nghệ thuật quốc tế thì rất có khả năng đoạt giải ngoại hạng.

"Liên cắt đi. Tấm nào cũng đẹp nhất, Liên muốn lồng khung tất cả cũng được... Nhưng Liên định treo ở đâu vậy?" "Em treo ở chỗ giường ngủ. Nhưng phải có phòng ngủ riêng như ở nhà dượng em. Mà ở đây lâu lâu có dì em về, em đâu dám treo ảnh của em".

Thằng cha nghệ sĩ nhiếp ảnh này đâu phải là nhà văn Duy Lam. Tôi tin ông Duy Lam có thể thanh thản ngắm bức họa khỏa thân của Renoir chẳng hạn, như ông nói. Nhưng Thạch, hẳn phải có những tìm tòi khám phá trần đầy nghệ thuật 36 kiểu, trong cái phòng ngủ mà lâu lâu vợ hắn mới về.

"Liên ở B'lao xuống đây từ bữa nào?" "Đúng một tuần anh Đăng ạ. Em hỏi địa chỉ nhà anh Bảo, dượng Thạch nói chỉ có anh Đăng biết nhà mới của anh Bảo thôi". Hóa ra Liên ghé đây gặp tôi, để tôi dẫn tới nhà Bảo. Dĩ nhiên tôi biết, chả nhớ tại sao tôi biết, Bảo ở ngôi biệt

thự nào, trong những ngôi biệt thự rất bảnh ở đường Hồ Văn Huê, quận Phú Nhuận. “Nhà có phòng tắm không hở anh Đăng?” “Có chứ, Liên đi tắm cho mát. Cái vòi nước thổ tả, phải lấy kèm vận thật chặt mới đỡ nhỏ nước, để tôi vận ra cho”. Tiếng nước xối do dự, tiếng Liên khẳng quyết: “Thế này mà anh Đăng cũng cố gọi là phòng tắm cho được!” Cái chỗ có cửa nẻo khép lại để cởi đồ ra, có nước để tắm dội thân thể, thì là phòng tắm chứ là phòng mẹ gì nữa. Tôi có thể hình dung một ngàn lần, ở một khu xóm bất kỳ nào đó nơi tỉnh lẻ, các cô các bà tắm trườn ngoài trời đêm trăng sao hay đêm không trăng sao là chuyện dĩ nhiên. Tôi đi ra quán cà phê gần nhà mua gói thuốc lá, tiện ra đây, tôi uống một tách cà phê. 9 giờ sáng, tôi bận bịu toàn việc tào lao mà quên uống tách cà phê cực kỳ cần thiết.

Liên trong bộ đồ tinh sạch, mịn mỏng, màu hồng nhạt. Liên không dùng áo ngực. H gọi áo ngực là xú-cheng, nghe tức cười & dễ thương bỏ mẹ. Có người phụ nữ tuyệt vời không nhĩ, khi tôi có thể hình dung tới Simone Weil. Và tôi hình dung H có khả năng đi trên con đường Simone Weil một cách thanh thản. Ấy tuy nhiên người phụ nữ tuyệt vời cũng có lúc ngớ ngẩn, H có thể nhắc tới cổ nhân cho tôi nghe: “Anh ấy cao hơn anh, cao xấp xỉ Chương” (Chương quen biết cả cổ nhân của H & tôi). “Lan-đao nói: không phải người 1 mét 9 cao hơn người 1 mét 8. Cái thân xác người này dài hơn thân xác người kia mà thôi”. H hỏi tôi Lan-đao là ai. Tôi bảo Lan-đao giống tôi, khi tôi và K nghẽn mạch cảm thông, để 2 năm sau đó, máu huyết tôi lưu thông cùng H. Lan-đao, người làm sáng tỏ Einstein, bắt thiếp 2 năm sau cú sốc giao thông, hồi sinh với thuyết siêu dẫn. Dĩ nhiên chả so sánh gì được, giữa nhà vật lý học & người viết văn, làm thơ.

Liên nằm ngửa, vú tròn lẳn mờ mờ hồng hồng, một chân xoãi hẳn ra một chân hơi gập lại. “Anh Đăng đi đâu về vậy?... Anh Đăng nằm ở giường nào?” Có cái gì để gọi là cái giường trong căn nhà này nữa? Cũng chả có một cái chiếu mà mẹ nào để trải trên sàn nhà xi-măng đầy bụi đất thiên nhiên & nhân tạo mà nằm. “Tạm nằm chung, lát ra chợ mua cái chiếu”. Nói xong tôi nằm ngay bên cạnh Liên. Cô phục vụ viên nhà hàng tỉnh lẻ học đòi không tỉnh lẻ tôi từng ôm riết, gấn chặt cái miệng đầy hơi bia & sặc mùi thuốc lá mà không phản đối gì hết, nó là tiền đề cho cái chuyện nằm chung trên cái giường của một người lính.

Liên nằm nghiêng người, day mặt vào vách tường (tôi nhìn tôi trên vách túy hồng), cố ép thân thể thu hẹp lại, nhưng thân thể không chịu khổ hạnh, nó ấm ẩm, nó tràn đầy trên cái giường đơn. Hơi ấm nóng từ thân thể Liên sát bên thân thể tôi, nó không cần lời ngỏ nào hết. Tôi ôm lấy thân thể Liên, miệng tôi đầy tóc. Hơi thở Liên đều đặn như người đang ngủ ngon giấc. Tiếng nói ráo hoảnh: “Nhà anh Bảo chắc to đẹp lắm nhĩ, hở anh Đăng?”

Tay tôi ôm Liên, ôm cái thân thể nóng bỏng mà sao tay tôi bài hoại, không một chút sinh lực. Tay tôi vẫn ở đó hay không ở đó, trên thân thể Liên? “Phòng ngủ nhà anh Bảo chắc chắn có gắn máy lạnh”. Nhà anh chàng Bảo thì khỏi nói, có gắn máy lạnh khắp nơi, cả ở cầu tiêu, trên sân thượng nữa, phòng khi Sài Gòn nhiệt đới trở trời trở chứng.

Đây là chuyện cách đây 2 tháng. Sau 2 tháng, Liên trở thành người vợ thứ mấy của Bảo, tôi chả biết.

Tôi nói với H: “Khi hôn một phụ nữ, có 3/4 là tình yêu, 1/4 còn lại thuộc về tình dục. Còn ở chuyện kia, thì cái tỷ lệ tình yêu tình dục ngược lại. Nhưng không có 1/4, anh không thể làm được cái 3/4 kia”. H tin lời tôi nói, tôi cũng tin tôi nói đúng về bản chất tôi. Tuy nhiên tôi thật sự mắc cỡ cho mình, tự an ủi, dù sao tôi cũng muốn mình thật sự được như vậy. Với cô gái tình lẻ, thật ra chả cần gì tình yêu, chỉ cần thiết đừng quá quê mùa ngàn năm ngu dốt & khốn khổ, nói ra niềm mơ nổi cảm của mình về cái phòng tắm phòng ngủ làm gì. Nói ra thì cũng vậy thôi, nhưng ngật nổi nó làm tôi chán nản bỏ mẹ, chả ham muốn gì nữa.